

Hoofdstuk 1

Syra haalde diep adem en dook. Wat was het water koud. Plots voelde ze een hand op haar schouder.

“Kijk, Syra! Een schip!” klonk het toen ze bovenkwam.

Inderdaad, net boven de horizon zag ze de zeilen van een schip. Vreemd was dat niet, Pallas was tenslotte een vissersdorp. Wel vreemd was het tijdstip waarop het schip verscheen. Het tij was net gekeerd, het werd eb. Alle vissersboten waren al terug in de haven, aangezien je de baai enkel bij hoogwater kon binnenvaren. Was je te laat, dan moest je twaalf uur wachten tot het tij opnieuw zijn allerhoogste punt bereikte. Ieder in de streek wist dat, het waren dus vreemdelingen. En vreemdelingen zijn verdacht.

“Kom mee, we moeten mijn vader waarschuwen,” zei Max.

“Goed idee,” antwoordde Syra terwijl ze uit het water kwam. Snel raapte ze haar spullen bij elkaar, droogde zich af en kleepte zich aan. Max deed hetzelfde. Ze schrok toen ze weer opkeek. Waar daarnet slechts één enkel schip te zien was, waren er nu minstens acht. “Max!” riep ze. Ze wees naar de vloot.

Terwijl hij opkeek, kwam er nog een schip bij.

Max zei niks meer en sleurde haar mee richting het dorp. De jongelui renden naar de woning van het stamhoofd. Zonder te kloppen gooide Max de deur open. De mannen die binnen zaten, vershoten. Het stamhoofd fronste in de richting van zijn druipend natte tienerzoon. Blijkbaar hadden ze een belangrijke vergadering verstoord... Maar dit was van veel

groter belang.

“Pap, kom snel kijken!” hijgde Max.

“Zie je niet dat ik bezig ben, jongen?” beet het stamhoofd hem toe.

“Maar pap, dit is een noodgeval!” smeekte Max wanhopig.

“Echt waar, mijnheer Foldwin,” viel Syra hem bij, “er liggen acht schepen in de baai.”

“Acht?” schreeuwde Tom ongelovig.

Max knikte. “Toen we laatst keken,” zei hij terwijl hij naar de brede borstkas van de man staarde. Hij vond de wapensmid maar een enge kerel.

Plotseling waren de mannen één en al oor. Er bestonden maar drie soorten zeelui: vissers, handelaars en piraten. Vissersboten waren het duidelijk niet en handelaars verplaatsten zich niet in dergelijke aantallen. Acht schepen, dat was een heuse invasiemacht!

Foldwin maande zijn mannen tot stilte.

“Eerst zien, dan geloven,” zei hij en tegen Max: “Als dit een grap is, zwaait er wat.”

Zonder ook maar één keer naar zijn zoon om te kijken, stormde hij naar buiten, alle mannen in zijn kielzog.

De dorpelingen keken verbaasd op toen ze het stamhoofd, de wapensmid, de smid, de havenmeester, de kapitein van het garnizoen en de voornaamste koopmannen en grondbezitters uit het dorp voorbij zagen snellen, met in hun kielzog twee druipnatte tieners. Een enkeling overwoog hen te volgen om te zien wat er aan de hand was. Die haalde dan maar zijn schouders op, beseffende dat wat het ook was, hij het vroeg of laat wel zou horen.

Toen het groepje de kust bereikte, konden enkele leden hun verbaasde en paniekerige kreten amper bedwingen. Vooral de wapensmid, die het verhaal niet had geloofd.

“Het zijn er wel honderd!” schreeuwde hij, in paniek.

“Man, beheers je toch,” beet het stamhoofd hem geërgerd

toe. "Hé, jij daar!" heelde hij vervolgens een scheepsjongen die op de kade naar de boten staarde. "Ben jij Anthony?"

"Ja, mijnheer Foldwin," zei de jongen, verbaasd dat het stamhoofd zijn naam kende.

"Vertel me eens hoeveel boten je ziet," zei Foldwin.

"Natuurlijk, mijnheer."

Plots begreep de jongen waarom het stamhoofd hem kende. Ze noemen hem niet voor niets Anthony 'de Havik', omdat zijn ogen zo scherp waren. Hij had echter nooit gedacht dat Foldwin dat zou weten. Snel telde hij de boten.

"Twaalf," mompelde hij tegen zichzelf en toen luider zodat Foldwin hem zou horen. Die knikte en maakte een snelle rekensom. Twaalf boten, dertig man per boot, dat waren ongeveer driehonderdvijftig manschappen. Het dorp zelf telde maar vijfhonderd inwoners, waaronder vijfentwintig soldaten. Absoluut geen partij voor driehonderdvijftig tot de tanden gewapende piraten. Het kon helaas enkel om een invasie gaan, besepte Foldwin. Dat beseften de andere mannen ook.

"Wanneer denk je dat ze zullen aanmeren?" vroeg hij aan de havenmeester. Aangezien hij absoluut geen zeeman was, had hij er geen flauw benul van. Het kon evengoed een uur als een dag zijn.

"Nou, ze moeten nog een heel eind varen en de wind zit hen niet mee," zei de havenmeester. "Bovendien moeten ze wachten op het getij, de rotsen in de baai maken het te gevaarlijk om op een ander ogenblik dan bij hoogwater binnen te varen. Dat is over vier uren." De oude havenmeester was zijn kunsten duidelijk nog niet verleerd.

"Vier uren," mompelde Foldwin. Hij nam een besluit en riep de mannen bijeen: "Waarschuw de dorpelingen. Laat ze hun spullen pakken. Enkel het hoognodige: voedsel, kleren, geld... Vooral voedsel. Laat al wie een kar heeft, die volladen met etenswaren. Vergeet ook de dieren niet. We zullen ze nodig hebben."